Ч. 32. Пятниця 24 (11) лютого 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата

у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — До ситуациї на Угорщині. — Сензацийне відкритє в Парижи. — З балканьского півострова. — Події в Росиї і российско-японьска війна.

Підчас оногдашного засїданя палати послів промавляв ще пос. Посніш іль і заявив, що палата не повинна дати ухвалювати континґенту рекрутів, доки правительство не сповнить всїх резолюций, які ухвалила палата в справах войскових. Пос. Чанн жадав відроченя дискусиї над континґентом рекрутів аж до виясненя ситуациї на Угорщині. — Пос. Райхштедтер домагав ся реформи войскового поступованя карного. — На вчерашнім засїданю відчитано внесенє персональної униї з Угорщиною і інтерпеляцию пос. Кубіка до міністра справ заграничних в справі подій в Росиї. Відтак вела ся дальша дискусия над континґентом рекрутів. Промавляв пос. Іро (против) і жадав в дусї внесеня пос. Шенерера персональної униї з Угорщиною, відділеня Дальмациї і сполученя єї з Хорватиєю і Славониєю та відданя Босни і Герцеґовини під заряд Угорщини а зато заведеня униї митової з німецкою державою і таких відносин, які були перед 1866 р.

При оногдашнім виборі президиї угорскої палати послів побідила знову сполучена давна опозиция а тим самим партия Кошута. При виборі президента голосувало 407 послів. Посол Юл. Юст з партиї Кошута одержав 230 голосів, а кандидат лїбералів Талїян 163 голосів. При виборі віцепрезидента вибрано десидента Больґара 232 голосами а лїберал Докуш одержав 162 голосів. Другим віцепрезидентом вибрано Стефана Раковского з партиї народної 229 голосами; лїберал Ішекуц одержав 123 голосів а кандидат Хорватів Ковачевич 36. Юст обнимаючи призидию заявив, що буде держати ся точно реґуляміну палати, а що той реґулямін був на якийсь час усунений, то єго задачею буде завести єго на ново як найскорше. Записки з дня 18 падолиста м. р. уважає за незаконні. (Оплески.) Опісля відбуло ся засїданє проводирів сполученої опозициї, але комунікату не видано ще ніякого, бо ухвали мають бути ще передискутовані на засїданях поодиноких партий опозицийних.

З Парижа доносять, що сими днями один з тамошних архітектів викрив в бульоньскім лїску в вілї бар. де Во добудовані під землею три поверхи. Бар. де Во єсть секретарем роялїстичного товариства „Білий Гвоздик" і був одним із обжалованих в процесї Деруледа в 1900 р. о зраду держави. Запитаний о ціль тої добудови барон дуже змішав ся і заявив, що хотів там зробити для себе поміщенє на купелї. Поліция однак припускає, що добудовані поверхи мали служити за криївку для роялїстичних заговірників і для претендента кн. Орлеаньского.

Сербске правительство оповістило в урядовій ґазеті, що виступить як найострійше против тих, котрі аґітують за ставленєм убийників короля Александра перед суд і котрі виступають против порядку річий, удобреного скуштиною.

З Константинополя доносять, що в борбі в Потовичи коло Крчево в Македониї погиб славний проводир болгарских ватаг, Арсоф. Від осени минувшого року єсть то вже четвертий проводир, якого утратили болгарскі комітети. З прочих виднїйших проводирів стоять ще з своїми ватагами: Апостол і Кочо коло Еніче-Вадар і Водена, Арґір і Йован Леонід коло Джевґелї, Чернопеєв в сторонах над Струмницою і Санданьский в горах Перім.

Московскі ґазети подають тепер такі подрібности о замаху на вел. кн. Сергія: Вел. князь виїхав був о 2 год. 40 мін. до малої Николаївскої палати через Николаївску браму; за ним їхало двох тайних аґентів. В пять мінут за ним мала поїхати вел. княгиня, котра в послїдних часах лиш сама виїздждала. Тайні аґен-

---

18)

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клєрка Русселя).

(Дальше).

XII.

Поворот до житя.

О тім самім часї і по тих самих водах плив поволи і тяжко малий, старий бриґ.

Сїро-блїдий день сходив над океаном.

На правій сторонї бриґа, недалеко малої компасової будки, стояв перший офіцир корабля. Кореняста, широкоплеча стать в зношеній блюзї, широких, звисаючих штанах і округлім капелюсї, з обгорілим від вітру лицем і яснобурими очима. Він розглядав ся, як яло ся кождому офіцирови при настаючім дни, уважно по мори.

Ледве уступили послїдні тїни ночи перед сходячим сонцем, коли роздав ся протяжний свист на покладї; кільканайцятьох „янмаатів" в найріжнїйшій одежи, нечесаних і косматих появило ся в яснім поранім сьвітлї, аби забрати ся до митя покладу.

Бриґ був зверха помальований на чорно, в серединї на зелено, але обі ті краски вже сильно були постирали ся і споловіли. Маленька кухня, з комина котрої добував ся тепер чорнявий дим, що будив в офіцирі надію на сніданє, ясніла білою краскою. На грубих деревляних підпорах лежали два неповоротні човна, що мали таку впадаючу в очи подібність з бриґом, немов би були єго дїтьми; і бриґ, як здавало ся, ніс їх так печаливо на своїм хребтї, як квока свої курята. За кухнею стояло хороше, довге рибацке човно. По серединї корабля була уставлена армата девятьфунтового калїбру. В яркій суперечности до старомодного вигляду корабля стояло улицюванє. Вітрила були снїжно білі і хорошо зроблені, стрункі машти дуже старанно поприкріплювані дротяними линвами; всї инші линви були чистої роботи і струнко натягнені, а шнурові драбинки так правильні і рівні, немов би рисовані лїнією — одним словом всьо понад покладом нагадувало так дуже на звичаї і приписи маринарки, що мимохіть мусїло гадати ся, що тим кораблем командує хиба пан, що стоїть в королївскій службі.

І таки в тій хвили вийшов такий пан по сходах з каюти на гору, мужчина ще кріпшої будови як офіцир, в шапцї обшитій золотим шнурком, а впрочім одїтий по цивільному в нанкинових штанах і вовняній сорочцї.

Тою особою був командант Больдок з анґлїйскої маринарки, широкоплечий, з великою головою, червоний на лици, з парою добродушних сїрих очий під пушистими бровами. Він відповів на повитанє офіцира, поглянув до гори на вітрила, відтак довкола на море, оглянув моряка при кермі і відтак приступив до офіцира.

— Слабий вітер, пане Гарді — сказав — слабий вітер, нічого лиш млавий вітер під тою широтою.

— Так — відповів пан Гарді — і навіть нема надії на щось лїпшого.

При тих словах виглянув на море в сторону вітру. Нараз звернуло щось єго увагу. Він підійшов до поруча, що сягало єму майже по шию і довго дивив ся в однім напрямі.

— Щось там, пане капітане, вода несе — відозвав ся відтак.

Капітан приступив до него і єго погляд побіг в напрямі простягненої руки офіцира.

— Ага — сказав по хвили — то є — то є — Пане Гарді будьте такі добрі і подайте менї дальновид.

Офіцир видобув з під каютової криші довгий, тяжкий дальновид і приніс єго в обох руках капітанови, що поклав єго як арматне дуло на поруче і направив на предмет у водї, немов би хотів стріляти. Він глядів, підніс голову, протер око і знов глядів —

— Боже, пане Гарді — скрикнув — там несе вода чоловіка — женщину, білу женщину! І менї здасть ся, немов би она мала завязані уста — немов би єї закнеблювано, єй Богу! — Він знов глядів крізь дальновид. — Єї волосє розпущене довкола голови, як чорнило довкола мутняка. Погляньте самі!

Між тим як Гарді став дивити ся, дав командант керманичеви приказ плисти просто до предмету несеного водою.

— Ну, пане Гарді? — спитав відтак своїм глубоким, грімким голосом. То женщина, що?

— Так — відповів офіцир, не відводячи ока від скла.

— Перестати мити поклад! — приказав

ти і другі очевидції кажуть, що убийник увійшов був до Кремля Николаївскою брамою, а побачивши над'їзджаючу кариту, зійшов з тротоара і підходив поволи до Сенатскої площі. Відтак виймив з під плаща якийсь предмет завинений в щось чорного і кинув его під кариту в хвили, коли она попри него переїзджала. Вибух настав о 2 год. 47 мін. Коли дим розійшов ся, видко було останки тїла великого князя лежачі в калюжі крови межи кусями розірваної карити. Лежав лиш кадовб в мундурі з правою ногою; голова була зовсїм розірвана, одна рука лежала коло шиї, а другої таки зовсїм не було. Вел. княгиня, зачувши вибух, виїхала зараз так, як стояла, не взявши навіть нїчого на голову, а станувши на місци, припала до трупа і почала шукати голови і рук. Навіть не спостерегла ся, що якась дама з публики накинула на ню свою хустку. На еї просьбу завізвала поліция публику, щоби она збирала куснї тїла і все, що належало до убитого. Все, що знайдено, зложено на якийсь войсковий плащ і занесено до палати.

Слїдство в справі замаху на вел. князя Серґія веде президент петербурскої поліциї Лопухін і головний прокуратор Васїльчиков. Розходить ся головно о то, щоби викрити, хто повідомив революціонїстів о тім, котрого дня і о котрій годинї мав вел. кн. Серґий виїхати на місто, бо він аж до того зловіщого дня не виїздив з палати.

Показує ся тепер, що поправдї верховодив в Росиї не цар, але вел. кн. Серґий. Так було вже за царя Александра III., а ще більше за теперішного царя. Его піддержували его брати вел. князї Володимир і Алексїй та вел. кн. Александер Михайлович, котрого жена Ксенїя есть сестрою царя Николая. При їх помочи удало ся ему свого часу усунути мінїстра Вітте а видвигнути Плеве'го, котрий дїлав зовсїм в дусї вел. кн. Серґія. Він постарав ся також о усунене мінїстра князя Мірского, а коли був дня 18 січня в Петербурзї, сказав, що участники руху робітничого дістануть добру науку. Та й дістали, бо дня 22-го січня, як каже редактор російскої часописи „Наша Жизнь“, Ходский, згинуло того дня 2000 робітників, а зранених було 4000.

Бюро Райтера доносить, що мимо урядового заперечення удержуєсь в Петербурзї чутка, оперта на дуже віродостойній інформациї, що справа заключеня мира з Японією була вже предметом наради і що навіть згоджено ся на слїдуючі услівя: Корея має позістати під протекторатом Японії. Порт Артур і півостров Ляотун будуть відступлені Японії. Владивосток має бути оголошений неутральним портом після системи „отвертих дверий.“ Хіньска всхідна зелїзниця перейде під межинародну, неутральну контролю, а Росия верне Манджурию аж по Харбін хіньскій державі яко еї ненарушиму часть. Трудність творить лиш воєнне відшкодоване, якого домагає ся Японія, але припускають, що й тота трудність дасть ся усунути.

Новинки.

Львів, дня 23-го лютого 1905.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Раві рускій з громад сїльских розписала Президия ц. к. Намістництва на день 28-го марта с. р.

— **З львівскої епархії.** Презенти одержали оо.: Стефан Івасик на Стрілків, Іван Рудницкий на Чергеж, Ілия Кузїв на Городище, Іван Сухаровский на Конюшків, Евген Кунчиньский на Сороцко. — Дїйствними деканами іменовані оо.: Тома Березовский журавеньским і Ілярий Герасимович скалатским. — Завідательства одержали оо.: Іван Пачовский в Скваряві і Стефан Яворский в Цуцилівцях. — Ново основана парохія Дичків з Красівкою виставлена на конкурс з речинцем до 1 марта.

— **Нова лїсова зелїзниця.** Мінїстерство зелїзниць уділило акцийному товариству для млинарского і деревного промислу у Відни дозволу на вступні технїчні роботи на вузколїнїйну зелїзницю лїсову, що має пійти із стациї Синевідско горішне коло Сколього долиною рік: Брички, Стрия і Майдану аж до нїмецкої кольонїї Мальманстал.

— **Баль у п. Намістника.** Передвчера відбув ся у п. Намістника гр. Андрія Потоцкого величавий баль, на котрий були запрошені представителї всїх станів з цїлого краю. Около 9-ої години вечером почали наповняти ся апартаменти намістниківскої палати гістьми, котрих при входї стрічав господар з женою. Всїх гостий, що заповнили обширні апартаменти намістниківскої палати, було около півтора тисяча. Около 11-ої години почали ся танцї, котрим приглядали ся старші віком гостї. Друга часть гостий забавляла ся розмовами в сусїдних комнатах до пізної ночи. Між гістьми були також представителї рускої митрополичої капітули, соймові посли і ин.

— **Сїльский листонос.** З днем 1 марта с. р. заводить дирекция почт і телеграфів при почтовім урядї в Снятинї службу сїльского листоноса для місцевостий Потічок, Русів, Красноставцї і Белелуя.

— **На відновлене церкви.** Віденьска комісия центральна для охорони історичних памяток уділила субвенцию в квотї 2000 К на відновлене старинної деревляної церкви в Малнові (пов. мостиского), побудованої на початку 17-го столїтя.

— **Льосоване фантів сокільскої льотериї.** На оногдашнім засїданю економічна секция львівского „Сокола“ ухвалила предложити старшинї внесене, аби льосоване фантів сокільскої льотериї відбуло ся дня 10-го цьвітня с. р. В трех днях перед льосованем відбуде ся вистава фантів, які від послїдної вистави в осени м. р. збільшили ся дуже цінними і гарними набутками.

— **Репертуар руского театру** на гостинних виступах в Бродах. (Саля товариства музичного. Продажа білетів в „Народній Торговли“ і в цукорни. Початок точно о годинї $7^1/_2$ вечером). В суботу дня 25 с. м.: „Жидівка вихрестка“, драма зі сьпівами в 5 дїях Тогобочного; в недїлю дня 26 с. м. „Запорожець за Дунаєм“, опера в 2 дїях Артемовского.

теперь командант. — Спустити праве човно на воду!

— Она не може вже жити — замітив офіцир. — Лише трупи пливають.

— Того не кажіть, пане Гарді, — відповів Больдок. — В роцї 1832, коли я був молодшим офіцирем на „Венус“, виловили ми в околици кінчини Доброї надії одного чоловіка, що его два дни вода несла, а однако був він живий. В Капштадї стрітили ми его корабель і могли провірити правдивість его оповіданя.

— Щось такого я ще нїколи не чув — сказав пан Гарді, що не відривав ока від пливучого предмету.

По кількох хвилях мовчаня вийшов приказ капітана, аби повернути в бік друге і грете вітрило. Бриґ здержав свій хід і колисав ся лиш тяжко на лагідних филях. Одно човно здоймлено з підстави і завішено на зелїзних гаках над водою, аби его зараз спустити. Призначені до човна люди стояли готові; командант Больдок і офіцир Гарді оперли ся о поруче.

Тїло, що плило водою, як можна вже було крізь дальновид пізнати, було тїлом молодої женщини — і то добре збудованої, великої, молодої дївчини, як командант мусів в души признати. Оно піднимало ся і опускало ся разом з лагідними, синїми филями, що з легким плюскотом оплїкували его. Темне волосе окружало еї голову як хмара зараз під синьою поверхнею.

Не можу собі уявити, аби она ще жила — сказав Больдок. — Подивіть ся лиш, як їй замкнено уста.

—Може носові дїрки вільні—відповів Гарді.

— Отже наперед до човна і приставте еї менї тут на поклад! Коли жиє, уратуємо еї, а умерла, то нехай має християньский похорон.

Човно опустило ся на воду. Весла порушали ся і обережно наближено ся до пливучого тїла, знаючи, що найлекший удар весла викликав би сильнїйши рух води і тїло могло би потонути. Двох моряків вихилило ся і втягнуло тїло до човна, де поплила з него струями вода. Між тим як човно вертало як найскорше до корабля, розрізав Гарді своїм ножиком платок, що закривав долїшну часть блїдого і хорошого лиця. Одїж виловленої з води була як найскупійша; о скілько офіцир міг то осудити, складала ся она з нічного плаща, флянелевої спідниці і сорочки. Ноги були босі — незвичайно хороші ноги, як пан Гарді мусів собі признати.

— Менї здає ся — крикнув він до команданта, що глядів через поруче в долину — що тут недалеко мусїли господарити морскі розбишаки.

— Винесїть еї тут на поклад! — відозвав ся командант до него. Він випрямив ся і поглянув довкола по мори, немов би хотів занюхати ворога. Вже сама гадка о морских розбишаках розігріла кров в его жилах.

По серединї корабля винято часть поручевої стїнки, аби зробити отвір і винесено відтак з всякою можливою обережностию і печаливостию, яку можна замітити найчастїйше у моряків супротив померших. — особливо коли ті померші за свого житя були або могли бути матїрями, жінками, сестрами або судженими — виловлену з води насамперед на поклад бриґу „Вольселей“, а відтак не без труду на долину до каюти.

— Розпустити всї вітрила, пане Гарді — приказав командант Больдок — відтак зійдете на долину і скажете менї вашу гадку.

Каюта була так як і сам корабель мала і старомодна; складала ся з двох побіч себе положених комнат на задї корабля; вхід творили вузонькі сходи з задного покладу. Комната по правій сторонї була мешканєм команданта; тїло занесено до другої і покладено его там обережно на довгу скриню, що служила також до сидженя. Моряки відступили, але Больдок похилив ся над неживим лицем.

— Чи то може морд? — сказав до себе, немов би голосно думаючи.

— Прошу пана капітана дарувати — сказав один з моряків, прикладаючи руку до шапки — она не могла довго бути у водї.

— Звідки то знаєте? — спитав командант, обертаючись скоро.

— Пізнаю по красцї тїла.

— Отже гадаєте, Адамс, що в ній може ще бути житє, що?

— Так, прошу пана капітана.

— Ну, ну! Коли розумієте ся на способі привертаня до житя, то скоро до дїла, чоловіче, скоро до дїла! Нї за що в сьвітї не хотів би я, аби она нам умерла, коли ми еї виратували!

Тепер появив ся і офіцир в каютї.

— Адамс каже, що она може ще жива! — крикнув капітан ему на стрічу.

Гарді приглядав ся уважно молодому, непорушному лицю.

— Мусимо еї осушити, завинути в коци, а відтак спробовати з штучним віддиханєм — рішив він.

— Так, пане Гарді — згодив ся Адамс. — І ложочка руму не зашкодила би.

— Отже до роботи — сказав командант Больдок нетерпеливо.

Їх намір був майже безвиглядний, але ті випробовані моряки знали з досьвіду, що на мори властиво нема нїчого неможливого і нїчого неймовірного. Командант приглядав ся, а Гарді і Адамс взяли ся до роботи. Они поздоймали свої вовняні сорочки, бо в тїсній каютї було дуже горячо, відтак осушили неживучу, обвинули еї коцом і вливши їй приписану Адамсом ложочку руму, почали приміняти спосіб штучного віддиханя, як на тім розуміли ся. Обертали еї то на лївий, то на правий бік, все сюди і туди. — Адамс видко розумів ся на тім.

— То може так тревати і дві години —

— **Нещастна пригода в школї.** Учениця VII. кляси видїлової школи ім. корол. Ядвиґи у Львові, Мария Добошівна, переходячи оногди в часї перерви коридорем, упала так нещасливо, що зломила праву ногу. Нещастну дївчину по удїленю їй першої помочи лїкарскої, перевезено до дому родичів.

— **Девять разів трійняки.** До Вашинґтону прибув з держави Небраски фармер Юрий Душивіль, щоби представити ся з родиною Рузвельтови. Хотяй фармер числить що-йно 43 лїт житя, а его жінка 38, подруги мали вже доси 27 дїтий, бо панї Душивіль повила 9 разів трійняки. З тих дїтий живе доси 24 хлопцїв і дївчинка.

— **Померли:** Петро Габяньский, старший радник скарбовий і начальник адмінїстрациї податків в Кракові, дня 19 с. м., скоропостижно, в 58-ім роцї житя; — Евген Корнило Рабій, правник II. року, дня 21 с. м. у Львові, в 20-ім роцї житя.

Телеґрами.

Відень 23 лютого. На початку нинїшного засїданя палати послів вибрано кількох членів трибуналу державного, а відтак приступлено до дальшої дискусиї над континґентом рекрутів. Комісия для ненарушимости посольскої радила над справою виданя посла ґр. Штернберґа судови з причини его нападу на ческого журналїста Пенїжка. Реферат одержав пос. Хоц.

Краків 23 лютого. З причини страйку на варшавско-віденьскій зелїзници в Росиї, перестала північна зелїзниця висилати окремі поїзди до російскої стациї Границя.

Берлин 23 лютого. Після наспівших тут вістий вибухла на Кавказї революция. Вірмени, Черкеси, Ґрузини і иньші племена сполучили ся разом. Ходить чутка, що розбито російске войско, а ворохобники забрали воякам зброю і пушки. Ґубернатор мав дістати ся в неволю ворохобників, котрі потворили ся під більшими містами. Рух телєґрафічний і зелїзничий перерваний. Всї пароходи в Батумі задержані.

Льондон 23 лютого. З Токіо доносять: Російска ескадра, стояча у Владивостоцї, виплила оногди, але вернула зараз, коли побачила японьску ескадру бльокуючу порт. Доси удало ся Японцям зловити 12 кораблїв, що везли до Владивостока вуголь і провіянт. — В портартурскій пристани видобуто доси з води 5 поменших кораблїв.

Льондон 23 лютого. Заступник бюра Райтера довідував ся в японьских кругах в Льондонї, як там глядять на услівя, під котрими Росия готова заключити мир. Єму сказано, що голошені услівя (гл. Вісти полїтичні) мира суть для Японїї неможливі до принятя. Японїя нїколи не згодить ся на то, щоби північна часть Манджурії, отже найурожайнїйший край остав ся при Росиї.

Париж 23 лютого. На вчерашнім послїднім засїданю комісиї гульскої відчитано звіт адмірала Спавна оправдуючий Рождественского і накладаючий на Росию обовязок винагородженя страт. Звіт той буде завтра доручений репрезентантам російского і анґлійского правительства.

Баку 23 лютого. Кровава борба на улицях веде ся дальше. Улицї повні трупів.

Москва 23 лютого. На похорон вел. кн. Сергія приїхали тут: кн. Михайло Георгієвич, кн. Мекленбургско-стрелицкий, мінїстер комунїкаций Хілков, найвиднїйші члени ради державної, депутациї мінїстерства маринарки і справ заграничних, та репрезентанти властий петербургских. Тїло зложене на катафальку під бальдахімом. На домовинї зложено богато вінців. Полк драґонів, котрого властителем був помершин, і московскі заведеня наукові прислали депутациї. Також на домовинї, в котрій спочиває тїло візника Рудинґїна, богато людий зложило вінцї. Вел. кн. Єлисавета явила ся на похоронї Рудинґїна. Всї московскі школи на нинї замкнено.

Курс львівский.

Дия 22-го лютого 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	545·—	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Черпів.-Ясп	588·—	594·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот $4^{1}/_{2}\%$	101·30	102·10
$4^{1}/_{2}\%$ листи застав. Банку краев.	101·50	102·20
4% листи застав. Банку краев. .	99·20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·40	100·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	100·—	100·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}\%$ . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·90	99·60
Позичка краев. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·40	100·10
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	87·—	93·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	55·50	57·50
Угорскі черв. хреста . .	32·75	34·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	65·—	69·—
Базилїка 10 кор. . .	22·50	24·50
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок нїмецких	117·30	111.90
Доляр американьский	4·80	5·—

замітив Гарді, котрому піт струями спливав по лици.

— Нїчого не вадить, лише не переставати — відповів Больдок, що приглядав ся з занятєм роботї. — Я радо поміг би вам при тім. Коли Господь Бог поблагословить нам, то віддамо єї знов там, звідки єї так підло викинено. Чим довше жие ся, тим більше пізнає ся всюди чудесність сьвітової управи; коли та молода женщина не заплила умисне в тій цїли на нашу дорогу, аби ми знов привели єї до житя на покладї „Веллеслея“, то чого би тут мала шукати?

— Она не мертва — сказав моряк, чоловік в середнім віцї, з бородою, що сторчала єму на підборідку як вязка ріща.

— Менї здає ся, що Адамс правду каже — відозвав ся офіцир, обертаючи тїло легко до стїни, звідки его моряк знов перекотив назад.

— Коли нам удасть ся — сказав знов Адамс — то треба буде завдячити те клубкови в губі, бо він не допустив води до середини.

— Але мимо того все таки тяжко увірити, аби живуче тїло так довго удержало ся на водї — сказав Гарді, перериваючи роботу, аби обтерти лице.

— Она виглядає цїлком сьвіжо — сказав комендант.

— Атже я то казав — відозвав ся Адамс, котрий серед таких обставин чув себе в праві говорити свобіднїйше з своїми настоятелями, як звичайно. — Судячи по красї єї тїла не могла она бути довше у водї як чотири або пять годин.

— Коли так, то корабель, котрим она їхала, мусить бути ще десь дуже близько! — скрикнув Больдок живо. — Не переставайте, Гарді! Не переставайте скорше, аж доки не пересьвідчите ся, що всьо на дармо. Розумієте? Яке би то було щасте, коли-б ми могли привернути до житя таку хорошу дитину! Крім того було би дуже важно почути, хто допустив ся на нїй такого насильства. Отже, Гарді, не переставати. Я вскорі верну знов сюди.

Він пійшов на поклад.

— Скоч-но котрий на горішну жердь! — крикнув тут. — Хочу знати, чи не видко якого вітрила.

Скоро як вивірка побіг один з моряків і заки ще можна було оглянути ся, стояв вже на найвисшій жерди, обіймивши рукою продовжене машту під фляґою та пильно і уважно розглядаючи ся довкола по мори. Єго білі штани повівали в синїй висотї, він виглядав з долини як забавка, чиста, нова, сьвіжо виймлена з коробки: але голос, який з тої висоти по кількох хвилях донїс ся на долину, був низький, сильний бас дорослого мужчини.

— Не видко нїчого!

Комендант покрутив головою. Звідки взяла ся та молода дївчина? Як довго могла она бути у водї? Чому завязано її уста?

— Стюбінс! — закликав.

Чоловік з великою бородою, що мав перевішену на шиї срібну люльку, прибіг поспішно на горішний поклад.

— Уважайте на бриґ — промовив до него комендант. — Пан Гарді пробує в каютї привернути до житя нашу незнакому. Знаєте може спосіб, як поводять ся з утопленими?

Стюбінс поглянув на свого зверхника з боку, немов би не знав добре, чи він жартує з ним чи нї.

— Як роблять з утопленими? — відповів. — Чому не знаю, знаю: хоронять їх.

Больдок відвернув ся.

— Уважайте, Стюбінс, на корабель.

З тими словами пійшов на долину до каюти.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Що року горять хлопскі міліони неасекуровані!

„Дністер“

Товариство взаїмних обезпечень у Львові

Ринок ч. 10, в домі „Просьвіти“

одиноке руске Товариство асекурацийне **против огневих шкід**

Обезпечає будинки, движимости, збіже і пашу.

По пожарі виплачує „Дністер“ **зараз відшкодованє;** оцїнку шкід переводить разом з місцевими членами; через 12 лїт виплатив „Дністер“ відшкодовань **в сумі 5 міліонів 340 тисяч корон.**

Фонди „Дністра“ виносять (з кінцем р. 1904) суму **1,183.874** кор і уміщені суть в цїнних паперах.

В „Дністрі“ єсть обезпечених більше як **300.000** будинків. На покритє хат черепом дістають члени „Дністра“ позичку в Товаристві кредитовім „Дністер“.

Полїси „Дністра“ приймають ся при всїляких позичках в Банку краєвім, касах ощадности і касах сиротиньских.

Чистий зиск по скінченім роцї звертає ся членам; в лїтах 1901—1904 звернув „Дністер“ членам 284.857 кор.; (за лїта 1900 до 1902 по 8%, за 1903 р. 5% премії).

Аґенциї „Дністра“ находять ся у всїх містах і більших селах і треба подавати обезпеченє через аґента; господарі письменні повинні старати ся о аґенциї „Дністра“ в таких сторонах, де инші аґенти „Дністра“ не роблять. Аґенти „Дністра“ заробили вже провізиї 662.807 корон.

На житє обезпечайте ся тільки через „Дністер“ в Товаристві Краківскім; свою провізию від сих обезпечень дає „Дністер“ **на рускі добродійні цїли.**

„Дністер“ припоручили Преосьв. Епископскі Ординарияти.

Стережіть ся огня і асекуруйте ся в „Дністрі“!

Покривайте свої хати черепом (дахівками)!

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).